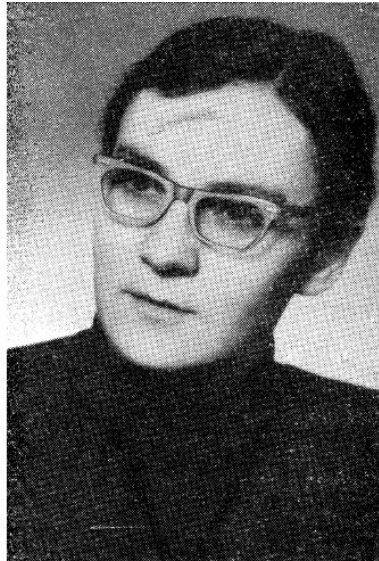


Maria Markowicz-Łohinowicz „Oleś”

ur. 19.11.1933 w Warszawie, zm. nagle 6.06.1974r. Warszawie.



Członek zwyczajny Speleoklubu Warszawskiego (numer znaczka: 85).

Inżynier-technolog, absolwentka Moskiewskiego Instytutu Chemiczno-Technologicznego im. D.Mendelejewa. Studia ukończyła z wyróżnieniem, specjalizując się w słynnej Katedrze Mas Plastycznych akademika G.S.Pietrowa. Pracę zawodową rozpoczęła w 1956r w Instytucie Tworzyw Sztucznych w Warszawie. Była współautorką prac na temat chemii monomerów i udoskonaleniu produkcji tłoczywa melaminowego.

W latach 1961-1967 studiowała geologię na Uniwersytecie Warszawskim, specjalizując się w geologii czwartorzędu. Jeszcze jako studentka weszła w skład zespołu naukowego badań czwartorzędu prof. dr S.Z.Różyckiego. Gruntowne przygotowanie z zakresu chemii predestynowało ją do podjęcia tematyki interdyscyplinarnej na pograniczu chemii i geologii, która łączyła się z zainteresowaniami speleologią. W 1974r. obroniła pracę doktorską na temat korozji krasowej Jury Częstochowskiej w czwartorzędzie.

Brała żywy udział w działalności speleologicznej w Speleoklubie Warszawskim PTTK, Sekcji Speleologicznej Polskiego Towarzystwa Przyrodników im. M.Kopernika i w Komitecie Redakcyjnym „Speleologii”. W 1973r reprezentowała Polskę na VI Międzynarodowym Kongresie Speleologicznym w Ołomuńcu, pełniąc m.in. funkcję zastępcy przewodniczącego polskiej delegacji. Przyczyniła się waleń do przyjęcia Polski do Międzynarodowej Unii Speleologicznej.

Uczestniczyła w praktycznym rozwiązywaniu problemów geologicznych, wykorzystując swe przygotowanie z chemii i gruntowną znajomość procesów krasowych (przed śmiercią zajmowała się m.in. analizą podłoża budowanej wówczas Centralnej Magistrali Kolejowej).

Osiągnięcia naukowe Marii Markowicz-Łohinowicz stawiają ją w szeregu najwybitniejszych badaczy procesów chemicznej denudacji obszarów krasowych. W Jej dorobku naukowym znajduje się 14 publikacji w zakresie fizyko-chemii procesów krasowych. Odeszła nagle na serce w szczytowym okresie twórczości naukowej.

źródło: Jerzy Głazek, Stefan Zbigniew Różycki

Rocznik Polskiego Towarzystwa Geologicznego, Vol. XLV – 3/4: 455-462, Kraków 1975

Nagroda i Medal im. Marii Markowicz-Łohinowicz



Po nagłej, przedwczesnej śmierci Marii Markowicz-Łohinowicz, jej matka, Helena Markowicz, ufundowała nagrodę, którą ustanowiło i przyznawało - z inspiracji swej Sekcji Speleologicznej - Polskie Towarzystwo Przyrodników im. Kopernika. Na podstawie Regulaminu, zatwierdzonego w 1975 r. Nagroda im. dr inż. Marii Markowicz-Łohinowicz (w stopniu I, II i III) przyznawana była co trzy lata autorom (członkom Sekcji Speleologicznej PTP im. Kopernika) najlepszych publikacji naukowych z zakresu speleologii i badań krasu. Od 1986 r. łącznie z nagrodą przyznawano również wybity z brązu medal.

W 2007 r. Zarząd Sekcji Speleologicznej zdecydował o zmianie charakteru odznaczenia przyjmując, iż będzie ono miało formę honorowego medalu (nie związanego z wypłatą laureatom kwot pieniężnych), przyznawanego autorom najlepszych publikacji (nie tylko osobom należącym do Sekcji Speleologicznej PTP im. Kopernika).

W 2008r. laureatami medalu im. Marii Markowicz-Łohinowicz byli m.in. członkowie Speleoklubu Warszawskiego Stowarzyszenie: Rafał Kardaś i Izabella Luty (nagroda II stopnia) - za współautorstwo publikacji "Jaskinie Tatrzańskiego Parku Narodowego" (Pol. Tow. Przyj. Nauk o Ziemi, Warszawa, t. 1-11; 1991-2004).

źródło: <http://www.ssb.strefa.pl/ssptp/07medal/medal.html>